

Sygn. akt XII C 2237/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Maria Prusinowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 listopada 2020 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko E. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. kosztami postępowania obciąża powoda i z tego tytułu zasadza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ SSO M. Prusinowska

XII C 2237/18

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować i zakreślić,
2. odpis wyroku doręczyć powodowi z pouczeniem oraz pełn. pozwanej,
3. za 7 dni lub z wnioskiem o uzasadnienie

P., dnia 23 listopada 2020 r.

Sygn. akt XII C 2237/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 grudnia 2018 r. powód będący osadzonym odbywającym karę dożywotniego pozbawienia wolności (obecnie przebywający w Zakładzie Karnym w R., wcześniej przebywający w Areszcie Śledczym w R. oraz Zakładzie Karnym we W.) K. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej E. P. kwoty 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Powód wniósł także o zwolnienie go z obowiązku uiszczania wszelkich opłat w niniejszym postępowaniu oraz o doprowadzanie go na każde posiedzenie i rozprawę sądową z uwagi na chęć osobistego wzięcia w nich udziału. W treści uzasadnienia powództwa powód wskazał, iż pozwana była zobowiązana na podstawie umowy – pełnomocnictwa notarialnego spisane w dniu 7 lipca 2017 r. przez notariusza A. T., rep. Nr (...) do utworzenia dla powoda kont bankowych i inwestycyjnych we wskazanych bankach i domach maklerskich. Za te czynności powód wpłacił na konto pozwanej jako honorarium i tzw. depozyt adwokacki kwotę 4 750 zł. Pozwana nie wywiązała się z w/w zobowiązania i nie otworzyła powodowi żadnego konta. W związku z czym zażądał on od pozwanej zwrotu wpłaconej z tytułu honorarium kwoty. Pozwana nie zwróciła powyższej sumy pieniędzy, co powód traktuje jako przestępstwo kradzieży

popelnione na jego szkodę. Nadto, w niniejszej sprawie toczyło się śledztwo-dochodzenie w Prokuraturze Rejonowej R. Z.o sygn. akt (...). Zdaniem powoda, zebrany w tej sprawie materiał dowodowy wskazuje na popełnienie przez pozwaną przestępstwa na jego rzecz (k. 1-2 akt). Z kolei pismem z dnia 12 września 2019 r. powód rozszerzył swoje powództwo i ostatecznie wniósł o zwrot kwoty 4 750 zł od pozwanej na swoją rzecz wraz z ustawowymi odsetkami od dnia, w którym pozwana odmówiła wywiązania się z obowiązku otworzenia kont bankowych i inwestycyjnych na rzecz powoda, aż do dnia spłaty całości należności oraz wniósł o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia w kwocie 100 000 zł zgodnie z treścią pozwu, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia, w którym pozwana odmówiła wywiązania się z obowiązku otworzenia kont bankowych i inwestycyjnych na rzecz powoda, aż do dnia spłaty całości należności (k. 89 akt). Pismem z dnia 1 kwietnia 2019 r. pozwana złożyła odpowiedź na pozew, wnosząc w niej o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów sądowych. Nadto, pozwana wniosła o przeprowadzenie dowodu ze wskazanych w treści odpowiedzi na pozew dokumentów oraz przesłuchanie wskazanego świadka. W treści uzasadnienia w/w pisma pozwana wskazała, że powód zwrócił się do niej pisemnie z prośbą o zajęcie się jego sprawami cywilnymi, karnymi, a nadto z prośbą o reprezentowanie go przed Zakładem Karnym w R.. Wysokość wynagrodzenia pozwana przedstawiła powodowi zarówno pisemnie w jednym z listów (list pozwanej z dnia 7 kwietnia 2017 r.), jak i osobiście podczas wizyty w Zakładzie Karnym w R.. W odpowiedzi na powyższe listem z dnia 18 kwietnia 2017 r. powód zgodził się na zaproponowane przez pozwaną warunki, a nadto dodatkowo zlecił otworzenie kont bankowych, umówienia w tym celu notariusza w Zakładzie Karnym celem sporządzenia pełnomocnictwa notarialnego. Powód w w/w liście wskazał, iż w całości pokryje koszt przyjazdu notariusza do Zakładu Karnego, jak również pokryje oddzielnie honorarium za zajęcie się przez pozwaną jego sprawą. Powód ustanowił pozwaną pełnomocnikiem w sprawach o zasiedzenie (sygn. akt (...)Sąd Rejonowy w R.), o dział spadku (sygn. akt (...)Sąd Rejonowy w R.) oraz w sprawie o reprezentowanie go przed Zakładem Karnym w R.. W związku z powyższym powód na poczet w/w spraw dokonał trzech przelewów na łączną kwotę 4 750 zł, tj. kwoty 2 000 zł w dniu 22 maja 2017 r., kwoty 1 750 zł w dniu 1 czerwca 2017 r. oraz kwoty 1 000 zł w dniu 1 czerwca 2017 r., które to kwoty stanowiły jedynie zaliczki na poczet poszczególnych spraw (powód otrzymał na w/w kwoty trzy paragony fiskalne). Pozwana wskazała, że z w/w kwoty pokryła koszt sporządzenia aktu notarialnego (do czego się zobowiązała) oraz przyjazdu notariusza do Zakładu Karnego w R., pozostała część środków finansowych została przekazana jako zaliczka na poczet spraw bankowych, sprawy o dział spadku oraz o zasiedzenie. Dlatego też twierdzenia powoda jakoby cała kwota 4 750 zł stanowiła wynagrodzenie jedynie za otworzenie kont bankowych nie jest prawdą. Były to trzy osobne przelewy w ramach zaliczek na trzy różne sprawy. Powód wysyłał wiele listów do pozwanej, na podstawie których kierowała ona liczne wnioski do zakładu karnego o zabezpieczenie monitoringu, kontaktowała się z większością banków w R. celem otworzenia kont bankowych dla powoda oraz na jego listowne prośby przesyłała dla niego zlecone zakupy. W zakresie kont bankowych okazało się, iż żaden ze wskazanych przez powoda banków nie działa na rynku F. (powód dokonał takiego wskazania w akcie notarialnym, jak i listach konkretnych banków oraz konkretnego rynku inwestycyjnego F.). W związku z powyższym pozwana nie miała możliwości, aby takie rachunki bankowe w tych konkretnych bankach na podstawie sporządzonego aktu notarialnego otworzyć, o czym listownie informowała powoda. Pozwana na marginesie nadmieniła także, że postępowanie karne toczące się pod sygn. akt PR 1Ds. (...)(...)zostało prawomocnie zakończone postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania na podstawie art. 17 § 2 KPK. Strona pozwana wskazała również, iż z pozwu nie wynika jaka jest podstawa faktyczna i prawna żądań powoda. Czy ma na względzie naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym albo niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania, gdyż z jednej strony wskazuje się toczące się (według powoda) postępowanie karne, a z drugiej fakt nie otworzenia kont bankowych. Zarówno pierwsze, jak i drugie zagadnienie było przedmiotem w/w postępowania karnego i w jego toku w żaden sposób nie zostało udowodnione jakiegokolwiek przestępstwo popełnione przez pozwaną na szkodę powoda. Pozwana z daleko idącej ostrożności procesowej zakwestionowała także wysokość dochodzonej przez powoda kwoty. Powód w żaden sposób nie udowodnił, aby poniósł jakąkolwiek szkodę wyrządzoną działaniem pozwanej. Z treści powództwa nie wynika również, aby poniósł on jakąkolwiek krzywdę (k. 28-31 akt). W dniu 10 listopada 2020 r. do niniejszej sprawy zgłosił się jako pełnomocnik pozwanej adwokat G. K., który podtrzymał dotychczasowe jej stanowisko, wnosząc także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych (k. 157-158 akt). Pismami z dnia 26 kwietnia 2019 r., 7 sierpnia 2019 r. oraz z dnia 12 listopada 2019 r. powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie (k. 38-40, 77 akt). Z kolei, pismem z dnia 23 lipca 2019 r. pozwana wniosła o zawiadomienie o toczącym się w niniejszej sprawie procesie i wezwała do

udziału w sprawie (...) S.A. W uzasadnieniu wskazała, że z uwagi na umowę ubezpieczenia podpisaną z (...) S.A. nr polisy (...), ponosi ona odpowiedzialność cywilną za poczynione przez pozwaną działania w związku z prowadzeniem spraw sądowych. Wskazać należało, że obowiązkiem ubezpieczonego jest zawiadomienie ubezpieczyciela o toczącym się postępowaniu sądowym, zaś sankcją za jego niedopełnienie jest możliwość podniesienia przez ubezpieczyciela względem ubezpieczonego zarzutu niewłaściwego prowadzenia procesu. Dlatego też interes (...) S.A. powinien przemawiać za wstąpieniem przez niego do toczącego się postępowania (k. 73 akt). Na rozprawie z dnia 12 września 2019 r. Sąd postanowił o toczącym się postępowaniu zawiadomić Towarzystwo (...) S.A. oraz przesłuchał stronę powodową (k. 91-92 akt). Natomiast na rozprawie z dnia 3 września 2020 r. Sąd postanowił przeprowadzić dowód z przesłuchania świadka A. M. poprzez odebranie tych zeznań na piśmie (k. 146 akt). Postanowieniem z dnia 23 listopada 2020 r. wydanym na posiedzeniu niejawnym Sąd zamknął rozprawę w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w piśmie z dnia 23 marca 2017 r. zwrócił się do pozwanej z prośbą o zajęcie się jego sprawami cywilnymi i karnymi, a nadto z prośbą o reprezentowanie go przed Zakładem Karnym w R.. Wysokość wynagrodzenia pozwana przedstawiła powodowi zarówno pisemnie w jednym z listów (list pozwanej z dnia 7 kwietnia 2017 r.), jak i osobiście podczas wizyty w Zakładzie Karnym w R.. W odpowiedzi na powyższe, listem z dnia 18 kwietnia 2017 r. powód zgodził się na zaproponowane przez pozwaną warunki, a nadto dodatkowo zlecił otworzenie kont bankowych, umówienia w tym celu notariusza w Zakładzie Karnym celem sporządzenia pełnomocnictwa notarialnego. Powód w w/w liście wskazał, iż w całości pokryje koszt przyjazdu notariusza do Zakładu Karnego, jak również pokryje oddzielnie honorarium za zajęcie się przez pozwaną jego sprawą. Powód ustanowił pozwaną pełnomocnikiem w sprawach o zasiedzenie (sygn. akt I(...)Sąd Rejonowy wR.), o dział spadku (sygn. akt (...)Sąd Rejonowy w R.) oraz w sprawie o reprezentowanie go przed Zakładem Karnym w R.. W związku z powyższym powód na poczet w/w spraw dokonał trzech przelewów na łączną kwotę 4 750 zł, tj. kwoty 2 000 zł w dniu 22 maja 2017 r., kwoty 1 750 zł w dniu 1 czerwca 2017 r. oraz kwoty 1 000 zł w dniu 1 czerwca 2017 r., które to kwoty stanowiły jedynie zaliczki na poczet poszczególnych spraw (powód otrzymał na w/w kwoty trzy paragony fiskalne). Pozwana wskazała, że z w/w kwoty pokryła koszt sporządzenia aktu notarialnego rep. A nr (...) (do czego się zobowiązała) oraz przyjazdu notariusza A. T. do Zakładu Karnego w R.. Pozostała część środków finansowych została przekazana jako zaliczka na poczet spraw bankowych, sprawy o dział spadku oraz o zasiedzenie. Powód dokonał trzech osobnych przelewów bankowych w ramach zaliczek na trzy różne sprawy zgodnie z ustaleniami z pozwaną. Nadto, powód wysyłał wiele listów do pozwanej, na podstawie których kierowała ona liczne wnioski do Zakładu Karnego o zabezpieczenie monitoringu, kontaktowała się z większością banków w R. celem otworzenia kont bankowych dla powoda oraz na jego listowne prośby przesyłała dla niego zlecone zakupy. W zakresie kont bankowych, już po pierwszych czynnościach podjętych przez pozwaną na rzecz powoda, okazało się, iż żaden ze wskazanych przez niego banków nie działa na rynku F. (powód dokonał takiego wskazania w akcie notarialnym, jak i listach konkretnych banków oraz konkretnego rynku inwestycyjnego F.). W związku z powyższym pozwana nie miała możliwości, aby takie rachunki bankowe w tych konkretnych bankach na podstawie sporządzonego aktu notarialnego otworzyć, o czym listownie informowała powoda. W czynnościach profesjonalnego pełnomocnika na rzecz powoda, pozwanej pomagała jej aplikantka adwokacka A. C., która w jej imieniu odpowiadała na pisma powoda, pisała wnioski do Zakładu Karnego w R., zbierała informacje w zakresie możliwości otworzenia kont bankowych i inwestycyjnych dla niego oraz stawiała się na wizyty u powoda w miejscu jego osadzenia. Z uwagi na fakt niemożliwości otworzenia kont bankowych zgodnie z żądaniem powoda, zażądał on od pozwanej zwrotu kwoty 4 750 zł interpretując, to w sposób nie wywiązania się przez nią ze zobowiązania. Tym samym w ocenie powoda wynagrodzenie pozwanej, które uiszczył na jej rachunek bankowy powinno mu zostać zwrócone. Należy także podkreślić fakt, iż postępowanie karne prowadzone pod sygn. akt (...). (...)(...), toczące się na skutek braku zwrotu wynagrodzenia pozwanej powodowi, która w jego odczuciu poprzez swoje postępowanie dopuściła się kradzieży tych środków finansowych zostało prawomocnie zakończone postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania. Natomiast postępowania toczące się pod sygn. akt(...)oraz(...)przed Sądem Rejonowym w R. które były wszczynane przez powoda przeciwko E. P. oraz R. W., tj. pełnomocnikom powoda ustanawianym do dokonywania tych samych czynności na jego rzecz, kończyły się ich umorzeniem z uwagi na cofnięcie przez niego powództwa.

Dowód: pełnomocnictwo udzielone przez powoda dla pozwanej w formie aktu notarialnego rep. A nr (...) (k. 78-80, 101-104 akt), zawiadomienie z dnia 11 września 2019 r. z Zakładu Karnego we W. (k. 88 akt), potwierdzenie przelewu powoda na kwotę 1 750 zł z dnia 1 czerwca 2017 r. (k. 105 akt), potwierdzenie przelewu powoda na kwotę 1 000 zł z dnia 1 czerwca 2017 r. (k. 106 akt), zeznania na piśmie świadka A. C. (k. 151-152 akt), zeznania powoda (k. 91-92 akt), akta sprawy karnej o sygn. akt (...)toczącej się przed Sądem Rejonowym wR.(wcześniej w Prokuraturze Rejonowej R.- Zachód w R., sygn. akt(...). (...)(...)akta spraw cywilnych o sygn. akt (...)oraz (...)toczącej się przed Sądem Rejonowym w R.;

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów urzędowych i prywatnych oraz zeznań świadka i przesłuchania strony powodowej. Sąd dał wiarę złożonym przez strony dokumentom, albowiem co do zasady żadna z nich nie kwestionowała ich wiarygodności, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych. Sąd obdarzył walorem prawdziwości zeznania na piśmie złożone przez świadka A. C., która była aplikantką w kancelarii pozwanej. Świadek zgodnie z prawdą zeznała, iż pomagała pozwanej w dokonywaniu czynności profesjonalnego pełnomocnika na rzecz powoda w czasie, kiedy pozwana była umocowana przez niego do prowadzenia jego spraw cywilnych oraz do reprezentowania go przed Zakładem Karnym w R., a także do dokonywania czynności zmierzających do założenia kont bankowych i inwestycyjnych na rzecz powoda. Świadek wskazała także, iż sama odbywała w imieniu pozwanej wizyty w miejscu osadzenia powoda celem dopełnienia należytej staranności w prowadzeniu jego spraw, niejednokrotnie rozmawiała także z nim przez telefon. Potwierdziła ona również, że pozwana informowała powoda o braku możliwości założenia kont zgodnie z jego wolą na rynku F.. Jej zeznania w ocenie Sądu jawiły się jako spójne i klarowne, nadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. W odniesieniu do zeznań powoda, który po jego doprowadzeniu został przesłuchany na jednej z rozpraw, Sąd jedynie w niewielkim zakresie przychylił się do jego wersji wydarzeń. Za prawdziwe zostało uznane to, że powód skontaktował się z pozwaną oraz, że nawiązali współpracę na linii klient-pełnomocnik, a także fakt, iż w zakresie możliwości założenia konta bankowego czy inwestycyjnego powód udzielił pozwanej pełnomocnictwa w formie aktu notarialnego oraz, że dokonał przelewu środków finansowych na rzecz pozwanej. Za nieprawdziwe natomiast Sąd uznał, niczym niepoparte, zeznania powoda co do faktu uiszczenia pełnej kwoty wynagrodzenia dla pozwanej z tytułu prowadzenia sprawy w zakresie jedynie założenia kont bankowych lub inwestycyjnych we wskazanych dokładnie przez powoda bankach. Nie mogącym zostać uznane za prawdziwe były dla Sądu także zeznania powoda wyjaśniające, iż pozwana jedynie z własnej uprzejmości i z własnej inicjatywy, a dodatkowo także pro bono prowadziła jego inne sprawy z zakresu prawa cywilnego, tj. o zasiedzenie oraz dział spadku. W ocenie Sądu, w przeważającej większości zeznania powoda były ze sobą niespójne i bardzo chaotyczne, nielogiczne i sprzeczne, nadto nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. W zakresie zeznań strony pozwanej, która zgodnie z treścią postanowienia Sądu z dnia 12 września 2019 r. miała zostać przesłuchana w drodze pomocy prawnej przez Sąd Rejonowy w R.a pomimo wyznaczenia drugiego terminu przesłuchania i prawidłowego jej zawiadomienia nie stawiała się na wyznaczony termin (wobec niestawiennictwa pozwanej i jej prawidłowego zawiadomienia na posiedzenie jawne należało uznać, odezwę za wykonaną), Sąd nie dysponuje materiałem dowodowym z jej przesłuchania, tym samym nie mógł dokonać jego oceny. Jednakże, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności akta załączone z innych spraw toczących się pomiędzy K. S. a E. P. oraz innymi osobami przed Sądem Rejonowym w R.których inicjatorem był powód dostarczyły kluczowych informacji i wiedzy, stanowiącej istotną podstawę w rozwiązaniu niniejszego postępowania. Ta część materiału dowodowego korespondowała z zeznaniami świadka A. C. oraz z pozostałymi dowodami w sprawie. Tym samym Sąd doszedł do uzasadnionego wniosku, iż pomimo braku przesłuchania strony pozwanej, był on przekonany, iż jej zeznania jedynie potwierdziłyby treść dowodów, którym Sąd dał wiarę w pełnej rozciągłości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Powód ostatecznie dochodził zasądzenia na jego rzecz od pozwanej kwoty 4 750 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia, w którym pozwana odmówiła wywiązania się z obowiązku

otworzenia kont bankowych i inwestycyjnych na rzecz powoda, aż do dnia spłaty całości należności oraz zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia w kwocie 100 000 zł zgodnie z treścią pozwu, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia, w którym pozwana odmówiła wywiązania się z obowiązku otworzenia kont bankowych i inwestycyjnych na rzecz powoda, aż do dnia spłaty całości należności. Z kolei, pozwana wносиła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu od powoda na jej rzecz, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zgodnie z treścią art. 6 KC, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Natomiast, zgodnie z normą z art. 232 zd. 1 KPC, strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, iż powód w żaden sposób nie udowodnił swojego roszczenia. Jego materiał dowodowy opierał się jedynie na jego twierdzeniach, które nie zostały niczym poparte. Zeznania, które złożył w trakcie procesu jawiły się jako chaotyczne i splątane, nie oddające okoliczności, które w istocie zaistniały pomiędzy powodem a pozwaną. Sąd do końca procesu pozostał nieprzekonany przez stronę powodową co do słuszności jej twierdzeń. Materiał dowodowy przez nią załączony do sprawy był znikomy i niewystarczający, by obdarzyć go walorem prawdziwości, zwłaszcza, iż strona przeciwna przedstawiając akta z innych spraw sądowych, które toczyły się m.in. pomiędzy powodem a pozwaną przed Sądem Rejonowym wR.w. w pełni potwierdziły mechanizm postępowania powoda i składania powództw w niemalże każdej sprawie, którą on prowadzi, również za pośrednictwem innych profesjonalnych pełnomocników. Fakty, które przedstawił powód w trakcie procesu nie zostały przez niego do jego końca udowodnione, ani wykazane. Powód nie dopełnił obowiązku wynikającego z treści wyżej wskazanych przepisów prawa, tym samym Sąd nie znalazł postaw, by jego żądanie w jakiegokolwiek części uwzględnić. Warto zwrócić uwagę również na głos doktryny, a mianowicie, że „Komentowany przepis art. 6 KC ustanawia materialnoprawną zasadę rozkładu ciężaru dowodu, w myśl której ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wykazanie (ustalenie) bądź niewykazanie takiego faktu przez osobę, na której spoczywa ciężar dowodu – idzie na jej rachunek. Oznacza to w konsekwencji, że na mocy orzeczenia sądu w sferze prawnej takiej osoby zrealizują się skutki prawne postępowania sądowego – pozytywne albo negatywne, które zależą od wykazania (bądź niewykazania) faktu będącego przedmiotem dowodzenia. Tak więc komentowany przepis określa, kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje nieudowodnienia faktów objętych ciężarem dowodu. Biorąc pod uwagę materialnoprawny i procesowy aspekt reguły wyrażonej w komentowanym przepisie oraz podział rodzajów faktów prawnych, należy stwierdzić, że co do zasady ciężar dowodu faktów prawotwórczych spoczywa na powodzie, a pozostałych faktów na pozwanym – albowiem fakty prawotwórcze musi udowodnić strona, która na ich podstawie twierdzi o istnieniu praw czy obowiązków, a fakty prawotamujące czy prawoniweczące musi udowodnić strona, która z nich wywodzi swoje twierdzenie o nieistnieniu praw czy obowiązków” (Komentarz do art. 6 KC red. Załucki 2020, wyd. 2/Doliwa, Legalis). Nadto, Sąd wskazał także na to, że „Obowiązująca w procesie cywilnym zasada kontradiktoryjności (art. 3 i 232 KPC) zrezygnowała z zasady prawdy obiektywnej, do ustalenia której powinien dążyć sąd. Według uregulowania wymienionych przepisów ciężar dostarczenia w postępowaniu sądowym materiału procesowego spoczywa zasadniczo na stronach, a sąd utracił prawo prowadzenia dochodzenia w celu ustalenia dowodów koniecznych dla rozstrzygnięcia sprawy. Co więcej, poszukiwanie za stronę przez sąd z urzędu okoliczności przemawiających za jej stanowiskiem w istocie stanowi wyłączenie jej w obowiązkach procesowych, przez co sąd naraża się na uzasadniony zarzut nierównego traktowania stron procesu (wyr. SN z 12.3.2010 r., II UK 286/09, Legalis). W sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 KPC), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 KPC) spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 KC)” (Komentarz do art. 232 KPC Zieliński 2019, wyd. 10/Flaga-Gieruszyńska, Legalis). W niniejszej sprawie należy także zwrócić uwagę na treść art. 361 § 1 KC, który stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. A także na treść art. 445 § 1 KC, zgodnie z którym (...) sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Mając na uwadze powyższe regulacje, po pierwsze należy zauważyć, że aby móc mówić o odszkodowaniu strona, który wywodzi z powyższego skutki prawne, zobowiązana jest wykazać adekwatny związek przyczynowy pomiędzy działaniem lub zaniechaniem, a szkodą powstałą

na ich skutek. W niniejszej sprawie powód nie wykazał w żaden sposób, aby pozwana dopuściła się w wykonywaniu swoich czynności jako pełnomocnik jakichkolwiek zaniechań lub nieprawidłowości. Fakt, iż niemożliwym okazało się założenie w imieniu powoda konta bankowego czy inwestycyjnego we wskazanych przez niego bankach nie czyni z pracy pozwanej jaką wykonała na jego rzecz, nienależycie wykonanej lub zaniechanej. W przekonywującym odczuciu Sądu pozwana dołożyła wszelkiej staranności, aby zobowiązanie swoje wykonać z pomyślnym rozwiązaniem dla strony powodowej. Jej postawa była prawidłowa, a samo zachowanie nacechowane profesjonalizmem. Odnosząc się w tym miejscu do regulacji, takiej instytucji, jaką jest regulowana przez przepisy prawa możliwość dochodzenia przed Sądem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, należy zaznaczyć, iż i w tym przypadku powód nie wykazał żadnej krzywdy jaką rzekomo miał ponieść przez czynności, jakich w jego imieniu dokonywała pozwana po podpisaniu z nim pełnomocnictwa. Powód w przekonaniu Sądu nawet nie próbował wykazywać, iż ucierpiał czy to fizycznie, czy to psychicznie, a nawet materialnie z powodu niedoprowadzenia do pomyślnego rozwiązania przez pozwaną sprawy z założeniem kont bankowych i inwestycyjnych celem rozpoczęcia inwestowania przez niego na rynku F.. W tym miejscu należy wskazać na wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2019 r., sygn. akt VI ACa 381/18, w którym Sąd jednoznacznie wypowiedział się, że: „Pełnomocnik procesowy będący radcą prawnym czy adwokatem nie może odpowiadać za negatywny dla jego klienta wynik sprawy, a jego odpowiedzialność odszkodowawcza może wynikać jedynie z takich jego błędów świadczących o braku staranności, które miały wpływ na ostateczny wynik sprawy, a więc powodujących, że jej wynik byłby inny, gdyby błędy te nie zostały popełnione”. A także na wyrok również Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 lutego 2019 r., sygn. akt I ACa 1774/17, gdzie Sąd wskazał, że „Normalny związek przyczynowy - w rozumieniu art. 361 § 1 Kodeksu cywilnego - między określonym zdarzeniem a szkodą zachodzi wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest normalnym następstwem tego rodzaju zdarzeń”. W odniesieniu do regulacji z art. 445 KC, warto zwrócić uwagę na pogląd doktryny w zakresie zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. „Zadośćuczynienie pieniężne może być zasądzone na rzecz poszkodowanego obok świadczeń odszkodowawczych z art. 444, jak również wtedy, gdy mimo naruszenia dóbr osobistych wymienionych w tym przepisie pokrzywdzony nie mógł wykazać szkody majątkowej (tak trafnie A. S., O zadośćuczynieniu z tytułu uszkodzenia ciała, s. 173; tenże, Zadośćuczynienie za szkodę majątkową, s. 77 i n.). Zasądzenie zadośćuczynienia pozostawione jest swobodzie oceny sędziowskiej, co nie oznacza jednak dowolności oceny. Jedynie w wyjątkowych przypadkach (np. z powodu znikomości doznanej krzywdy) sąd może odmówić zasądzenia jakiegokolwiek zadośćuczynienia (zob. wyr. SN z 27.8.1969 r., I PR 224/69, OSN 1970, Nr 6, poz. 111; z 23.1.1974 r., II CR 763/73, OSPiKA 1975, Nr 7, poz. 171). Trafnie podkreśla się w doktrynie, że odmowa zasądzenia zadośćuczynienia powinna być oparta na obiektywnych podstawach (por. A. Szpunar, Zadośćuczynienie za szkodę majątkową, s. 81). Oznacza to, że muszą wystąpić obiektywnie weryfikowalne przesłanki wskazujące na brak krzywdy w danym wypadku lub jej znikomość. Zasądzenie zadośćuczynienia jest możliwe jedynie w postaci jednorazowego świadczenia i w konsekwencji nawet trwałość cierpień poszkodowanego nie uzasadnia zasądzenia na jego rzecz renty z tego tytułu” (Komentarz do art. 445 KC T. I red. Pietrzykowski 2020, wyd. 10/Safjan, Legalis). Oczywiście w niniejszym postępowaniu dla Sądu była okoliczność, iż powód przelał na konto pozwanej trzy kwoty środków pieniężnych w trzech oddzielnych przelewach po 2 000 zł, 1 750 zł oraz 1 000 zł. Były to przelewy na poczet zaliczek na prowadzenie trzech odrębnych spraw (reprezentacja przed Zakładem Karnym w R., o zasiedzenie, o dział spadku), a także na poczet dokonania czynności w zakresie założenia kont bankowych i inwestycyjnych. Za powyższym przemówiły niezbitnie dokumenty w postaci trzech przelewów bankowych dokonanych przez powoda na rzecz pozwanej. Za wykonaną pracę, tj. pozyskanie informacji z niemalże wszystkich banków działających na terenie miasta R., pozwanej należało się wynagrodzenie, którego tak naprawdę w pełnej wysokości nigdy od powoda nie otrzymała. W zakresie kwoty 4 750 zł, którą łącznie przelał na jej rzecz powód, rozpoczęła dla niego prowadzenie trzech różnych spraw zgodnie z ich ustaleniami poczynionymi na początku ich współpracy oraz dodatkowo poczyniła wszelkie starania w zakresie spraw bankowych i maklerskich. Nadto, niejednokrotnie na rzecz powoda dokonywała na jego zlecenie zakupów w postaci rzeczy osobistych, czy prasy i wysyłała paczki do miejsca jego osadzenia. (pkt 1 sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 KPC w zw. z art. 108 § 1 zd. pierwsze KPC, tj. zgodnie z wynikiem w sprawie, przy uznaniu powoda za stronę przegrywającą. W związku z powyższymi kosztami postępowania obciążył w całości powoda i z tego tytułu zasądził od niego na rzecz pozwanej

kwotę 5 417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Prawnym wsparciem powyższego jest ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 755 z późn. zm.) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.) (§ 2 pkt 6).

(pkt 2 sentencji wyroku).

SSO Maria Prusinowska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować, termin do sporządzenia uzasadnienia przedłużony zarządzeniem prezesa SO do dnia 31 stycznia 2021 r.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem przesłać powodowi, z pouczeniem o przedłużeniu terminu do wniesienia apelacji,
3. Za 14 dni lub z apelacją.

P., dnia 25 stycznia 2021 r.

SSO Maria Prusinowska